

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2014. február 27.
(csütörtök)

Földvári Tibor

BÍZD AZ ÚRRA A BŰN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

Lekció: 2 Sámuel 17,1-14

Alapige: 2 Sámuel 17,14

Absolon és Izráel férfiai ezt mondták: Jobb az arki Húsaj tanácsa Ahitófel tanácsánál. Mert az ÚR rendelte úgy, hogy elvesseék Ahitófel tanácsát, amely jó volt, hogy veszedelmet hozzon az ÚR Absolonra.

Imádkozzunk!

Magasztalunk téged mennyei Atyánk, hogy az ószövetséget olvasva a történeti leírásokban is láthatjuk újra meg újra, hogyan tartottad meg népedet minden bűne, bukása ellenére is. És köszönjük, Urunk, hogy újszövetségi népként megvallhattuk hittel: te vagy a mi megtartó Istenünk. Áldunk téged a mai nap minden áldásáért, öröméért. Köszönjük, hogy adtál erőt elvégezni feladatainkat. Hálásak vagyunk, hogy mára is készítettél igei üzenetet számunkra. Köszönjük, hogy szól a te igéd a gyülekezetben. Azt is, hogy a te közeledben, a te jelenlétedben fizikailag is elcsendesedhetünk, megnyugodhatunk, de még inkább lélekben. És áldunk, Urunk, hogy mindezt együtt tehetjük mint közösség.

Kérünk azokért, akik betegek, kórházban vannak, műtét előtt vagy után testvéreink közül. Urunk, nem lehetnek velünk itt, de köszönjük, hogy te ott vagy velük. És áldunk téged az imameghallgatás ígéretéért, ajándékáért is. Kérünk, Urunk, Szentlelked és igéd által ragyogtasd fel az Úr Jézusról szóló evangéliumot közöttünk az ő érdeméért, Jézusért.

Ámen.

Igehirdetés

Amikor Budapesten lehettem 8 hónapon át katona a Központi Katonai Kórházban, mindig a Zách utcai laktanyában szálltunk meg, és egész héten dolgozva a kórházban hétvégére állandó kimaradási engedélyt kaptunk, minden hétvégére, ami azt jelentette, hogy a kiskatona hazamehet a családjához. Arra emlékszem, hogy egyik alkalommal valaki hibázott a teológus csapatból, és a vezetőnk – akivel azóta is jó barátságban vagyok – olyan szomorúan mondta, hogy ennek következménye van, és az a következménye, hogy erre a hétvégére nem mehetünk haza. Csak ez maradt meg az emlékeimben, mert annyira könnyű volt ezt a súlyos következményt átélni, hiszen tudtuk, hogy sok kiskatona nemhogy nem minden hétvégén, hanem néha minden hónapban sem tudott nagyon elmenni a laktanyából.

Azért jutott eszembe ez az élményem, mert megtörténhet, hogy az – apróbb vagy kevésbé súlyos –, bűnünknek, vétünknek lehetnek apróbb, kevésbé súlyos következményei, és azok nem okoznak olyan nagy terhet. Azt úgy el lehet hordozni. De eszembe jutott – és itt a Dávid történetében éppen itt járunk –, hogy viszont lehetnek nagyon súlyos bűnök, súlyos vétkek, és mellettük súlyos következmények, kihatások, amit lehet, hogy egy életen át kell hordoznia a hívő embernek is. Dávidnak a történetében, élet-történetében különösen a felolvasott igeversnek, illetve ennek az egész szakasznak – és utalok majd a megelőző, meg az ezt követő történetekre is röviden – a fényében azt vizsgáljuk meg, hogy hogyan lehet az Úrra tekinteni akkor is, amikor a bűnünk már lerendeződött. Van bocsánat, szabadítás, ez nem kérdés. De súlyos következményei vannak a hétköznapiakra nézve. Miért fontos ilyenkor is látni azt az Urat, aki nemcsak a vétkünktől, hanem annak hatásaitól, súlyos fejleményeitől is megszabadított, megtart bennünket.

Dávidnak a Betsabéval elkövetett bűne következményeiről szóló történetek vannak előttünk egészen a Sámuel 2. könyve 11. részétől kezdődően. A házasságában is, a családi életében és királyként az egész országra nézve, népével való kapcsolatára tekintve tapasztalnia kellett ennek nagyon súlyos kihatásait. Azt gondolom, hogy ilyen helyzetben mai hívő emberek is úgy őszintén kimondjuk, hogy: bárcsak az Úr nemcsak a vétket venné el, hanem a következményét is. Talán ezért még lehet imádkozni is folyamatosan, akár egy életen át, mert hátha az Úr felszabadít vagy megszabadít. De néha nagyon kemény és hitet próbáló, hogy megmarad a kihatása, megmarad a szomorú fejlemény.

Ilyen szempontból nagyon tanulságos Dávid élettörténete, mert végül is ő is ebben a helyzetben ilyen súlyos helyzet terhét hordozza. Istennek a jelenléte, ami ott a háttérben meghúzódik, Dávidnak az Úrba vetett bi-

zalma, illetve látszik, hogy Isten hogyan gondoskodik a háttérben is, de aztán majd nyilvánosan is annak a tervének a végrehajtásában, ami a Dávid bűne következménye miatti szabadításáért kell, hogy megvalósuljon.

Az Úr rendelte – az Úr parancsolta, mondja a Károli-fordítás –, hogy Ahitófel tanácsát elvessek. Érdekes, hogy nem azt emeli ki itt az ige, hogy az Úr rendelte, parancsolta, hogy Húsajnak a tanácsát elfogadják, hanem az Úr rendelete, parancsolata eredményeképpen inkább a negatívát, Ahítófelnek a gonosz tanácsát és annak elvetését említi. Mindjárt látjuk, hogy ennek jelentősége van.

Előtte röviden arra akarok emlékeztetni, hogy ha végiggondoljuk a mózesi könyveket, Józsué könyvét, Bírák könyvét, vagy akár a Sámuel 1. meg 2. könyvének a megelőző szakaszait – egészen Dávid súlyos bűne történetleírásáig –, általában Isten hatalmas csodatettéről olvasunk, hatalmas közbeavatkozásairól tudósítanak a történetekben, az egyes történeti részekben, és ezzel mutatják be, hogy ott van az Úr hatalmasan, dicsőségesen. Csak arra gondoljunk, hogy Dávid is például Góliát elleni harcában az Úr jelenléte tudatában harcol, látszik is Istennek a munkája, nagy csoda történik.

Megfigyelhetjük, Dávid bűne következményei leírásáról szóló történetekben nincs semmi csodálatos cselekedete Istennek, csupán néhány utalással találkozunk Isten jelenlétére. Valóban nagyon röviden, csak említés szintjén. Amikor Dávid vétkezett Betsabéval, az egész történet végig leírja, hogyan történt, és úgy tűnik, hogy látszólag minden jó, hiszen feleségül vehette Betsabét és már gyermeket is várnak. Csak a végén jegyzi meg az író: de Dávidnak ez a cselekedete, ez a dolog nem tetszett az Úrnak.

Aztán a 12. rész 1. verse – folytatva rögtön ezt az Úr érzéséről szóló kijelentést – jelzi, hogy küldi az Úr Nátán prófétát, aztán megtudjuk a 12. rész folytatásában, hogy valóban meghal a kisgyermek. S aztán az Úr szereti azt a másik kisgyermeket, aki születik Betsabétól, ő lesz majd Salamon. Itt még azt mondhatnánk, hogy viszonylag sűrűn ott van az Úr jelenléte. De ezután a többi, a családjában végbement következmények, kihatások leírásánál gyakorlatilag csak itt találkozunk a 17. rész 14. versében, mikor ezt olvastuk, hogy az Úr rendelte, parancsolta, hogy Ahitófel tanácsa elvetessék. De itt is csak ilyen említés szintjén.

Ez az igazság engem azért ragadott meg, ez az egyszerű tény, azért lett fontos, mert belegondoltam, hogy amikor a bűnből való szabadulásról van szó a bibliában, Isten nagy szabadító tette a bűnbocsánat és a kegyelem, az tényleg hatalmas isteni cselekedet és azoknak a megmutatása óriási. De amikor a bűn következményének az elhordozásáról van szó, ott éppen az a probléma, hogy ott valami megmarad. Az isteni szabadítás nem abban látszik, hogy elveszi, hanem ott van a hétköznapi életben átélni kell,

BÍZD AZ ÚRRA A BŰN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

benne kell élni, néha szenvedve végig egy életen át hordozni ennek a lelki terhét. És nem abban látszik Isten jelenléte, hogy ő kegyelmesen elveszi, mert ezért imádkozunk is, hanem abban látszik, hogy a hétköznapiak folynak, nem változik semmi a következményre nézve, és a hívó ember mégis átéli Isten jelenlétének a valóságát, mert tudja, hogy ha a láthatókra nézve nincs is változás, de az Úr ott a háttérben jelen van és ott van.

Ez az egyszerű tény tehát, hogy csak említés szintjén van az Úr jelenlétének a leírása, jelzi, hogy most a bűn következménye történeteiről van szó itt előttünk. Vannak negatív hatások, nagyon szomorú fejlemények, és lehet, hogy súlyosbodik a következménynek a terhe, lelki terhe – mindjárt mondok példát –, de akkor is ott van az Úr jelenlétének a valósága. És döntő, hogy ne csak a bűnt, hanem a következményét is Istenre tekintő hittel hordozza ekkor is Isten embere.

S ezért ragadott meg engem nagyon ez a kifejezés, hogy: az Úr rendelte. Mert az Úr rendelte, hogy az Ahitófel tanácsát elveszék. Rendelte, parancsolta. A parancsolni szó miatt is jutott eszembe a katonai élményem: ha egy katonai vezető parancsolt nekünk valamit, amikor kiskatonák voltunk, akkor azt meg kellett csinálni. Mondott egy parancsszót, és az egész század azt csinálta. Ilyen egyszerű parancsolni kifejezés van a bibliában itt az állítmányban.

De az Ézsaiás könyve 45. részében, ahol Istennek a mindenhatóságáról, páratlan erejéről, szuverenitásáról ír a szentírás, a 12. versben is ezt olvassuk: „Én alkotám a földet és az embert rajta én teremtém. Én terjesztém ki kezeimmel az egeket, és minden seregüket én állattam elő.” Így van az új Károliban, hogy: az én parancsomra állottak elő. „Minden seregük az én parancsomra állottak elő.” Az embert is én teremtettem – mondja az Úr itt a kijelentésben – és az egeket is, és minden seregüket én állítottam elő. A köszöntés igéjét ott az Ézsaiás könyve 40. részéből hallhattuk („Miért mondod Jákób, szólsz ekként Izrael...”). Emlékszik-e valaki, hogy mi van a megelőző versben? Mit mond Isten, amire nézve mondhatja aztán, hogy miért mondod ezt, Jákób? Ezt írja, emeljétek magasba a szemeiteket és lássátok meg, ki teremtette őket. És ott is beszél az Isten, a teremtő Úristen hatalmáról, erejéről, képességeiről. Parancsol az Úr valamit az egeknek, a csillagoknak, mindegyik csillagot nevéen szólítja az Úr. Mond valamit az Úr és az úgy lesz.

Ugyanezt a szót használja itt. Az Úr parancsol valamit, és azok az emberek – Absolon, illetve ott a tanácsnokai, még Ahitófel is kénytelen ezt látni –, azok az emberek hoznak egy döntést. Absolon hoz egy parancsot. A király, a lázadó, a Dávid ellen fellázadó fiú parancsot ad, de ez a parancsolat, a rendelete megegyezik azzal, amit az Isten parancsolt, rendelt ott a háttérben. Mert így van megemlítve, hogy ami itt zajlik, amögött ott van

Isten a háttérben. A 33. zsoltárban is hasonló gondolatot olvasunk arról, hogy az Úr csak kimond valamit és az úgy lesz.

Nekünk ez nem kérdés, testvérek, hogy ha az Úr mond valamit, az úgy lesz. Csak amit az Úr már mondott és ott van a bibliában, és nekem is esetleg hordoznom kell valami bűnöm következményét, hiába tudom fejből, hogy mit mond az Úr az igében, mit parancsol, akkor nem is olyan könnyű hinni, amikor a bűn következményének a terhe olyan fájó és szenvedést jelent. Ezért nagyon fontos, hogy ilyenkor is gondoljuk végig, hogy ki is a mi Istenünk, mit is csinál a háttérben akkor is, hogyha látszólag semmi nem változik. Minden marad a régi, úgy tűnik. A Példabeszédek könyve 21. részében ott az 1. versben olvassuk azt a gyönyörű hitvallást Istenről, hogy Istennek a hatalma olyan, úgy mozgatja a királynak, illetve a vezetőknak az életét, a döntéseit, mint ahogy mozog a víz a tárolóedényben: „Mint a vizeknek folyásai, olyan a királynak szíve az Úrnak kezében, valahová akarja, oda hajtja azt!” A kijelentés fényében láthatjuk, mi, akik olvassuk ezt a történetet, láthatjuk, hogy Isten hogyan munkálkodik, hogyan van a háttérben. A munkája végbemenetele a láthatókra nézve majd még odébb van, de ő már csinál valamit.

Beszédes, hogy itt nem is olvasunk arról, hogy Dávid személye hogy is van jelen ebben az egész történetben, itt most a hozzá kapcsolódó többi szereplő van előttünk, de mégis ami itt történik, az mind Dávid miatt történik. Dáviddal vele volt az Úr akkor is, amikor sikeres volt, akkor is, amikor üldözte Saul és abban tapasztalta meg az Úr sikereit, hatalmas isteni tetteit. Most a bűne következménye történetei vannak, eseményei, itt nincsenek nagy történések, úgymond, de az Úr a háttérben munkálkodik.

József történetére gondolhatunk még. Emlékszünk, hogy vétkezett ő maga is mint fiatal srác, vétkeztek a testvérei is nagyon súlyosan, vétkezett az apja is az egész család ellen, és mi lett mindennek a következménye: József története, élettörténete. Ott is nemcsak bűn volt, hanem a bűn miatt, a különböző szereplők bűnei miatt is súlyos fejlemények. És ott is akkor jelzi a szentírás József életénél, hogy vele volt az Úr, amikor éppen negatív körülmények, események, kihatások vannak az életében a bűnök miatt.

A gazdag ifjú történetére emlékezve pedig, ki üdvözülhet? Az Úr Jézus így mondja, hogy: az embereknél lehetetlen, de Istennél minden lehetséges. Eszembe jutott az igehirdetésre készülve, hogy ez tényleg nagyon fájó, amikor egy szülőnek a gyermeknevelésben elkövetett hibái, kudarcai – nagyon szomorú kimondani –, néha bűnei következményét kell látni a fiatal életében.

De azt is vegyük észre, hogy azért a gazdag ifjú nem is volt olyan rossz gyerek, hiszen sikeres fiatal, világi szempontból hihetetlen sikereket él meg, semmi nem hiányzik az életéből, erkölcsileg is makulátlan. Vallásos, erköl-

BÍZD AZ ÚRRA A BŰN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

csileg makulátlan fiatal. Egy probléma van, hogy az Isten nem az Istene. Most mondhatnánk így, hogy nem hívó. Minden adott, hogy boldog legyen világi értelemben, példaértékű fiatalember, csak nem hívó. De ha egy ilyen fiatalnak hívó szülei vannak, megszakad a szívük, ha arra kell gondolniuk, hogy: hol rontottunk el valamit még gyerekkorában, ami miatt most anyyira elutasító a hívóségre nézve. Minden másban példaértékű, csak éppen megtérni nem akar, és nagyon keményen elutasítja. Erről ne legyen szó otthon, és akkor megvan a szeretetkapcsolat a szülőkkel.

Ha pedig már tékozló fiú meg tékozló lány, nem a gazdag ifjú életpéldája szerinti a gyermek vagy az unoka élete, tényleg megy tönkre a szó fizikai értelmében is, és ha azt kell látni, hogy ez következménye valaminek, és ilyenkor sírva imádkozunk, hogy: Uram, könyörülj rajta, meg rajtunk. Hogyan éljem meg egy ilyen esetben és ilyen nehéz helyzetben azt, hogy talán a bűnöm következményének a terhét hordom, de tudom, hogy az Úrra tekinthetek. Mert amit az Úr parancsol és rendel, az megerősít és megtart.

Ezért fontos a folytatásban arról beszélni, hogy Dávidnak az egész viselkedése ezekben a történetekben azt mutatja, hogy ő rábízta magát Istenre. Most először csak visszautalva megint, ha már az Úr szabadító munkájának, jelenlétének a megemlített példáit is hoztam, hogy Dávid hogyan viszonyul az Úrhoz? Megint menjünk, térjünk vissza magához a bűnéhez. Ott fontos, hogy amikor az Úr leleplezi előtte a vétkét, súlyos bűnét, őszintén kimondja, hogy: vétkeztem. Az Úr pedig azt mondta: nem halsz meg, de következménye lesz az életedben, amit most tettél.

Egyik legszomorúbb történet a bibliában, amikor a halálos beteg gyermekéért majdnem egy héten át könyörög a király. Fontos, nem szabad megállni ott, hogy de meghalt a gyermek, hanem a történetben látszik, hogy Dávid hogyan élte meg azt, amikor bekövetkezett az a súlyos következmény a kisgyermek életében. Az Úr házába, az Úr jelenlétébe bement Dávid megnyugodva. A szolgák nem akarták elhinni, hogy ésnél lenne a király, mert emberileg ez érthetetlen, hogy mennyire küzdött, aztán mikor meghal, akkor meg teljes nyugalma van? Hát nem akkor kellene leginkább kétségbe esnie és elkeseredni! De Dávid megnyugodott a gyermek halála miatt. S olyan szép a történetben: és megvigasztalta a feleségét. Rendkívül kifejező, az ő feleségét, Betsabét.

És rögtön utána a 12. részben olvassuk, hogy: és megszületett egy másik kisgyermek, akit az Úr szeretettjének kellett elneveznie, mert Nátán próféta által üzent az Úr, hogy a gyermeket az Úr szeretettjének nevezzétek. Jedidjá. Ez a kisgyermek Salamon volt. Tehát Dávid megnyugodott, megvigasztalódott, megvigasztalta a társát is, és akkor ott Istennek a jelenléte ebben is látszik.

Amikor pedig jön a következő fejlemény, hogy a fiai hogy élnek, hogy viselkednek, és elmondható, hogy Dávid nem egy példaértékű családapa, akár az Amnón vétkenél, akár ahogy Absolonnal bánik – még amikor úgy tűnik, hogy meg is bocsát neki, de mégse engedi magához közel –, szóval Dávid apaként egyáltalán nem mutat nagyon szép példát. De a fiainak a viselkedése a bűne következménye szintén. És mit tesz Dávid, amikor Absolon föllázad ellene? Azt látjuk, hogy hihetetlenül átérzi ennek a rettenetes terhét, sír is miatta, menekülnie kell, de egyet nem felejt el: az Úristennel való kapcsolatát meg kell erősítenie. Ezért van az a 15. részben leírva, hogy megy Dávid a hegy tetejére, hogy ott imádkozzon Istenhez. Könyörög Istenhez. Amikor Sémei vádolja durván, akkor azt mondja, hogy: hagyjátok, hadd mondja!

A 16. rész 12. versét fel is olvasom: „Netalán reá tekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nékem az Úr az ő átka helyett.” Még ma. És itt menekül. Tehát annak a napnak a megnevezése ez, amikor kiderül, hogy mit tett a fia, milyen rettenetes ez a teher, és éppen menekülés közben van és menekülés közben gyalázzák őt nagyon gonoszul és igazságtalanul. És akkor mondja ezt, hogy: még ma. Rátékint az Úr az én nyomorúságomra és jóval fizet még ma nekem az Úr az ő átka helyett. Azután olvashattuk, hogy Húsaj hogyan kerülhetett be Absolonnak a körébe, amit Dávid – emlékszünk – kért is tőle. Most maradjunk még ott, hogy Dávid ennyire bízik Istenben, hogy ezt meri mondani, hogy: még ma.

Amikor ezt a történetrészletet átgondoltam, az jutott eszembe, hogy amikor a kísértő bennünket is akár a bűn következményének a terhére, illetve a bűn következménye hihetetlen nehéz súlyára emlékeztet, még odáig is elmegy, hogy az ilyen nehéz élethelyzetben újra meg újra emlékeztet arra is, hogy: na, miben vétkeztél? Látod, milyen bűnös vagy? Pedig azt a bűnt az Úr megbocsátotta, Dávid sem halt meg, elvette az Úr a terhét. De a kísértő megteheti, hogy kétségbe ejtsen, elkészerítse az életet, sötétségbe húzzon, rámutat a múltra. És ha azon mereng a hívő ember és kesereg a mában – mert most miben vagyok éppen és megérdemlem, és tudom –, de ez a kísértő gondolata, aki az Úrtól elvonni akar. Tönkre tenni a hívő ember örömét vagy a nehézségek között is a győzelmét.

„Miért mondod Jákób, szólsz ekként Izrael: elrejtetett az én utam az Úrtól és ügyemmel nem gondol Istenem.” Ilyenkor a kísértő képes arra is, hogy: biztos, az Úr tovább büntet. Pedig testvérek, a következmény, az nem büntetés. A büntetést az Úr Jézus hordozta el. A vétek következménye, az nem Isten büntetése. Ez nagyon fontos igazság az igében. És Dávid történetei ezt sugározzák. Csak a kísértő mindent kihasznál. Ezért nagyon fontos, hogy a történetben Dávid úgy van előttünk példaképpen – ebben példa –, hogy ebben a hihetetlen nehéz élethelyzetében is teljesen

BÍZD AZ ÚRRA A BÚN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

rábízza magát Istenre. És nem attól függ ez a bizalom, hogy történik-e valami vagy nem, hanem azt mondja: az Úr a helyén van, az biztos. Én is a helyemen akarok lenni hűségesen, az Úrhoz menekülök.

Azt meg kell jegyeznünk, hogy Dávid azért is akart Jeruzsálemből elmenekülni, hogy nehogy Absolon Jeruzsálem népét kivégezze, tehát menteni akarta Jeruzsálem népét a király. Nemcsak a maga életét akarta menteni. Dávid, mikor azt mondja, hogy *még ma*, benne van, hogy én a mában is úgy akarom megélni az életemet, hogy tudom, hogy mi volt a múltban, de azt az Úr már elrendezte, ezért a mában is tudom, hogy ez az Isten engem megszabadíthat, és bízom benne a jövőre nézve. „Netalán rátekint az Úr az én nyomorúságomra, és jóval fizet még ma nekem az Úr az ő átka helyett.”

Amikor pedig a megelőző részben, történetben azt olvastuk, hogy a főpap viszi a szent ládát – és emlékszünk, hogy a szent láda Dávidnak nagyon fontos volt –, akkor Dávid visszaküldi a főpapot a ládával együtt, mert azt mondta, hogy: ha az Úr nem gyönyörködik bennem, akkor én nem fogom soha többet látni a ládát. Ha pedig az Úr szabadulást akar nekem adni, akkor úgyis meg fogom látni a ládát, mert Isten megoldja ezt a nehéz élethelyzetemet. Dávid tehát százszázalékosan az Úrra bízta magát. Ezért könnyögött azonnal, ezért merte kimondani: ami az Úrnak tetszik, az valósuljon meg. Ezért mondta azt, hogy ő gonoszt cselekszik velem, de majd az Úr, ha kell, jóvá teszi, jóvá változtatja. Emberileg tehát Dávid mindent megtesz mint hívó ember, amit megtehet, és ami az ő része, azt teszi.

A mostani történetben az a beszédes, hogy nem olvassuk, hogy Dávid valamit tenne, hogyan bízna – az a megelőző szakaszokban volt –, hanem azt látjuk, hogy mit tesznek a Dávid ellenségei, illetve mit tesz az, aki Dávid bizalmasa, hűségese, Dávid barátja, az a bizonyos Húsaj. Főtanácsosa is volt Dávidnak, illetve barát, tehát mély szeretetkapcsolat volt köztük. Én Dávid bizalmát, Istenbe vetett bizalmát igyekszem most magyarázni azzal is, hogy nincs ott Dávid személye a történetben, ki kell emelni, hogy ennyire az Úrra akar mutatni a történetben, mikor ezt mondja: az Úr azt rendelte, hogy... Lássuk azt az Urat, akiben bízunk a király, illetve bízott korábban is, és nézzük meg, hogy a történet menetében hogyan látszik Dávid bizalma. Mert Dávid emberileg azt mondta Húsajnak, hogy: ne velem gyere, menj vissza és akkor segíthetsz talán. És ez a történet bemutatja, hogy Húsaj hogy segít. A dolgok alakulása – még nem megoldása, csak alakulása – érzékelteti, hogy Dávid Istenbe vetett bizalma, az töretlen. Lásd az ő hűséges barátja a helyén van és teszi a dolgát.

De ami a történet szempontjából, ahogy mondtam az előbb – mégis döntő, hogy az ige azt mondja: Ahitófel tanácsát elvetették. És nem azt, hogy Húsaj tanácsát elfogadták. Látszik a történetben, csak a 14. versben

Ahitófel neve szerepel inkább. Isten tehát úgy van előttünk, mint aki a benne bízó szolgájának az élete alakulását így intézi. Tudatosan mondom, hogy alakulását, még nem a megoldás. Történnék a dolgok, az ellenség részéről történnek, de ami ott történik, az jelzi, hogy Dávid nem véletlenül bízik Istenben. Dávid nincs ott ebben a tanácsban. Ez logikus, hiszen menekül.

De mikor is történt ez a tanácskozás? Hetekkel később? Hónapokkal később? Az egész történetből elmondható, hogy akár még aznap. Sőt, hiszen, ugye, azt mondta Ahitófel, hogy: király, adj mellém tizenkétezer katonát, és most melegibe' megyek és elintézem a királyt! Illetve a szavaival is megvetően beszél Dávidról. Dávid azt mondta, hogy: még ma jót tesz velem az Úr. És ő közben folytatja menekülését, sír és hordozza a terhet. És azt látjuk, hogy még aznap – mivel nincs ott az igében leírva, hogy pontosan mikor, ezért hadd mondjam így magyarázva az ígét, hogy az egész történet menetéből az látszik, hogy még aznap – ez a tanács végbe megy és látjuk, hogy Isten mit csinál.

Ki ez az Isten? És olyan megdöbbenő ezt olvasni, hogy az Úr rendelte így, hogy az Ahitófel tanácsát elvessek – miért is? –, hogy veszedelmet hozzon az Úr Absolonra. Itt a megoldás. Most még csak alakulnak az események, de az Úr felől már látjuk a megoldást. Dávid ezt még nem tudhatja, őneki még menekülni kell, hiszen Absolon majd még most gyűjt sereget. A 18. részben lesz a harc, a háború, polgárháború. De Dávid Istenbe vetett bizalma érzékelteti számunkra, akik olvassuk ezt a történetet, hogy mennyire bízhatunk. Nem vagyok ott az emberek között, akik rólam döntenek, nem tudom befolyásolni azoknak az életét, akik miatt én nehézségben vagyok, de ha tanácskoznak, ha a gyermekem, aki még mindig nem akar hitre jutni, nem akarja elfogadni az Úr kegyelmét, sőt, inkább tékozló fiú vagy tékozló lány, és együtt van a barátaival, és sírok miatta, de egyet tudok, hogy én bízhatom az Úrban. A dolgok alakulása nem nélküle, hanem vele történik.

És milyen lesz a dolgok megoldása? Amit az Úr rendelt, azt ő végre is hajtotta. A történet folytatásában derül az ki, hogy például Isten megőrizte azokat a követeket, akik Dávidhoz hűségesekek voltak, és vitték neki a hírt, mert Húsaj küldte a hírt, hogy mit csináljon Dávid. Viszont olyan megdöbbenő, hogy itt a 17. részben azt is le akarja íratni Isten Lelke a szentíróval, hogy Ahitófel öngyilkos lett. Ahitófel volt annyira bölcs – ezt írja róla az ige, a 16. rész végén: és Ahitófel tanácsa melyet adott, olyan tekintetett abban az időben, mintha valaki az Isten szavát kérdezte volna, olyan volt Ahitófel minden tanácsa mind Dávid előtt, mind Absolon előtt –, ő nem véletlenül lett öngyilkos. Tudta, hogyha nem azt tesz, amit ő tanácsolt, akkor Absolon el fog veszni. Még ő is tudta. Tehát a tör-

BÍZD AZ ÚRRA A BŰN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

ténetben, mikor leírja, hogy Dávid számára mit kell tenni, hogyan akarnak Dávidnak segíteni, közben egy vers erejéig megjegyzi a szentíró, hogy mit tett Ahitófel a folytatásban. Mert az Úr megoldást ad.

Aztán a 18. részben megtudjuk, hogy Isten hogyan hozott veszedelmet Absolonra. Istennek a szabadító munkája a bűn következménye megoldásánál – nemcsak az alakulásánál már tehát, hanem a megoldásánál – hihetetlen egyszerű, nagyon hétköznapias. Éppen az, amit említettem az elején, hogy néha a hétköznapi borzasztó nehezek, amikor hordozni kell a következmény terhét. De amikor az Úr megoldást ad, akkor ugyanolyan egyszerű hétköznapi megoldást. Persze ebben lehet szabadítás is, hatalmas isteni tett, de ami Dáviddal itt történik a megoldásra nézve is a mindennapok polgárháborús helyzet alakulása, alakítása, mert az Úr rendelt valamit, és ott eldőlt minden. Absolon bukása ott eldőlt, mikor kimondta, hogy Ahitófel tanácsát vessük el. Ott minden eldőlt. Isten ott szabadított. A végső megoldás pedig, amikor a gondviselő munkájával mindezt végrehajtotta.

Azzal kezdtük, hogy a *rendelte az Úr az ő teremő szava*. Isten szólt és teremtett. Amit ő kimondott, az úgy lett. És ez ma is így van. Mit mondott ki az Úr a bűnünkre vagy a bűneink következményére nézve éppen ebben a történetben is vagy az üzenet szempontjából? Istennek szabadító szava van, megtartó szava, illetve olyan jó kimondani: Megtartónk van. Amikor Isten azt mondta Dávidnak a gyermeke halála után a megszületett a kicsi Salamonra, hogy ő az Úr szeretettje, akkor ezzel azt mondta ki Isten, hogy ő az, akit én szeretek, aki majd a messiási ős lesz. Ez a folytatásból kiderül. Dávid számára a bűne egyik következményéből alakult aztán ki az, hogy az Úr megoldást adott. Bűne, hogy Betsabét elvette, a bűnéből adta az Úr a megoldást. Ezek nagyon kemény szavak, de ezt történt. Hogy mutathassa: a bűnt ennyire elrendezte Isten. Az ő kegyelme ilyen mély, hogyha kell, Betsabétól születik az ígéret gyermeke. Bűne és bűne következménye eseményeiből Isten szabadítást és szabadítót adott.

Az Úr Jézus elvégzett mindent, és amikor, testvérek, mi a bűnünk következménye terhei között vagyunk esetleg, nekünk is ott van az Úr Jézus személye, aki az Úr szeretettje. És ő el fogja végezni a megoldását. El is végezte, csak végrehajtja a hétköznapiokban. Itt Dávid esetében Húsaj mint a király barátja cselekedete, szava, az ellenség elveszése, halála. És amikor az Úr akarata végbe ment, amit ő elrendelt, az nemcsak a múlt, hanem a jelenre és a jövőjére nézve is meghatározó lett Dávidnak. Absolon veszedelme bekövetkezett, ez nagyon fájt a királynak, de testvérek, a bűne következményének a megoldása volt mégis. És amikor ez a *még ma* elhangzott Dávid szájából, akkor kiderült, hogy Isten még aznap adta a szabadítást, csak annak a megoldása, végbemenetele még néhány napba telt.

Amikor nekünk a biblia Jézusról úgy beszél – és ezzel fejezem be –, hogy ő a mi... Majdnem rosszul mondtam! Azt akartam mondani, hogy ő a mi barátunk, de ez így nem jó. Jézus mondja, hogy ti az én barátaim vagytok. Húsaj Dávid barátja volt. Jézus azt mondja: ti az én barátaim vagytok. És mit is mond, miért is? Mert abban van a legnagyobb szeretet, hogy valaki a barátaiért adja az életét. Ez a János 15,13. 15,15 pedig: nem szolgálk vagytok, hanem barát, mert a szolga nem tudja, hogy mit cselekszik az ura, ti meg tudjátok, mert megismertetem veletek az Atya akaratát, tervét. Mi ezzel a Jézussal vagyunk szeretetkapcsolatban. Dávid az Úr Jézus őse, Húsaj Dávid barátja. Nálunk ott van az Úr Jézus, aki azt mondja, hogy ti az én barátaim vagytok. És ha a bűnöm következményét kell szenvedni, akkor is igaz: ti az én barátaim vagytok. Lehet, hogy sírunk, lehet, hogy hordozni kell talán egy életen át valamit, de ti az én barátaim vagytok és kijelentem nektek, mi a terv, mi az Atya akarata. Mert az Úr gondoskodása nemcsak az ő isteni csodái vagy megoldásai a hétköznapiakban, hanem néha az az Úr megoldása, hogy mond valamit és egyszer csak megnyugszom. Dávid Istenre bízta magát. Dávid nemcsak a bűnét, hanem a bűne következményét is az Úrra merte bízni. Testvérek, mi ebben az Úrban bízhatunk.

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, szeretnénk hálásan megköszönni neked, hogyha nem kell semmilyen formában sem a bűnünk következményéről gondolkodni se, mert ennyire megmutattad kegyelmedet irántunk. Ugyanakkor lehetünk néhányan olyanok, akik tudjuk, hogy vétkeztünk, és van kihatása, nem biztos, hogy csak a mi személyes életünkben, van, amikor, Urunk, mások életében is látjuk ezt. De áldunk téged, hogy Dávid élettörténete erre nézve is bátorít és vigasztal.

Könyörülj rajtunk, kérünk, hogy ahogy ő is tette, merjük rádbízni magunkat teljesen. Szabadíts meg minden keserúségtől, kétségességtől, önvádtól. Hadd lássuk az Úr Jézust, aki valóban bennünket barátainak nevezett. És köszönjük, Atyánk, hogy az Úr Jézus mindent elvégzett, hogy ne csak a bűnünket, bűnünk ítéletét, a kárhozatot, a halált, hanem a bűnünk következményét is olyan módon megváltsa, megszabadítson belőle, hogy ő mindent megtett ezért. Kérünk, segíts, hogy mi is a még má-ban merjük hinni, ki vagy te számunkra. És könyörülj rajtunk, hogy ezzel a hittel tudjunk imádkozni, lehet, hogy sírva talán a keserűség vagy a fájdalom miatt, de hittel. És köszönjük, Atyánk, hogy te a legnagyobb bajból is, legnagyobb gonoszból is bármikor a legnagyobb áldást hozhatod ki. Hálásak vagyunk, hogy Salamon születésénél még nagyobb dicsőséggel jelezted az Úr Jézus s fogantatásakor és születésekor, hogy milyen Isten vagy te.

BÍZD AZ ÚRRA A BÚN KÖVETKEZMÉNYEIT IS!

Kérjük, hogy a személyes életünkben, a házaséletünkben, a családi életünkben, a gyülekezeti életünkben is, az országunkra nézve is merjünk bízni benned és mutasd meg szabadításodat. Most a választásokra készülve is kérjük, hogy könyörülj meg a mi népünkön. Hallgasd meg, kérünk, a csendben elmondott imádságunkat is Jézus érdeméért.

Ámen.